

Ved Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) er modtaget et Andragende fra forhenværende Trykkeriarbejder J. P. Larsen om Invalideforsørgelse.

Disse Andragender ville blive tilstillede Finansudvalget.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere m. v.

Paa Formandens Forslag valgtes: *Jungersen, Nielsen-Grøn, H. Madsen, J. H. Jensen, Guldbrandsen, Rasmus Hansen, Sveistrup, Brorsen, N. C. Christensen, Hyl-ler, H. Nielsen, Rørdam, Mads Larsen, Lange og Aadal.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om nogle Forandringer i Kvinders Retsstilling.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 2687 ff.).

Sagen sattes til Forhandling.

Sveistrup: Naar man i sine yngre Dage har beskæftiget sig med saadanne Sager som Kvindesagen og Fredssagen, saa kan det ikke andet end slaa en og fylde en med Glæde, hvilken Forandring der i Løbet af den sidste Snes Aar er sket i den almindelige Opfattelse overfor disse Sager. Dette Lovforslag om nogle Forandringer i Kvinders Retsstilling er jo et Udtryk for den ny Opfattelse af Kvinden, at Kvinden ikke skal betragtes som et underordnet Væsen, hvem man ikke kan betro sine egne og andres Anliggender.

Men naar jeg siger, at det er den ny Opfattelse, maa der dog alligevel tages et stort Forbehold overfor dette, thi det er jo i Aar 50 Aar, siden Lovgivningsmagten her i Landet vedtog for ugifte Kvinder de samme Myndighedsregler som for Manden. Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag, Bestemmelsen om Kvinders Adgang til at være Værge, er jo i Virkeligheden ikke andet end en Konsekvens af den Bestemmelse, som Lovgivningsmagten traf for 50

Aar siden. Til Grundlag for denne Lov om Kvinders Myndighed laa jo den Betragtning, at man ikke kan mene, at Kvinderne ere bedst tjente med at staa under Formynderskab, eller at Kvinder ere Mennesker, som man ikke kan betro Styrelsen af deres egne Formueanliggender. Men naar man for 50 Aar siden var kommen saa vidt, at man erkendte, at man meget vel kan betro Kvinder, der i øvrigt ere selvstændigt stillede, Styrelsen af deres egne Formueanliggender, er det klart, at saa kan man heller ikke i Længden fastholde, at naar der er Tale om *andres* Formueanliggender, ogsaa deres, der staa Kvinden nærmest, og som hun er nærmest kaldet til at raade over, tør man ikke betro hende Raadigheden derover. Det er derfor i Virkeligheden kun et Udtryk for den Langsomhed, med hvilken den historiske Udvikling skrider frem, at der ligger 50 Aar mellem Loven af 1857 og dette Lovforslag.

Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag, den vigtigste og mest omfattende, er altsaa den, der indeholdes i Lovforslagets 3 første Paragraffer, Bestemmelsen om Kvinders Værgemaal. Det allervigtigste, det, som af mange Kvinder vil blive modtaget med største Glæde, er Anerkendelsen af Kvindens Ret til at være Værge for sit Barn. Her gives der hende en Ret, her er hun Værge ifølge Loven. I de næste Paragraffer gives saa Adgang til, at hun kan beskikkes som Værge, og at hun ved Testamente kan indsættes til Værge.

Særlig Grund kan der være til at hæfte Opmærksomheden paa § 2, 3die Stykke, hvor der efter min Mening er truffet en heldig Mellemvej. Manden har jo ifølge Loven Ret til at være Værge i mange Tilfælde ifølge Slægtskab, og naar man nu i øvrigt stiller Kvinden med Hensyn til Værgemaal lige med Manden, ligger det nær at spørge, om man da ikke ogsaa skulde give Kvinden den samme Ret og dermed samme Pligt til at være Værge i visse Tilfælde som nærmeste Slægting. Her nøjes Lovforslaget med at udtale, at Mandens Ret til at være født Værge udelukker ikke Beskikkelsen af en Kvinde, der er lige saa nær eller nærmere beslægtet. Det er altsaa ikke den fulde formelle Lighed, man der gaar til, men Kvinden faar, hvad der har praktisk Interesse. Det forekommer mig ogsaa ganske fornuftigt, at man ikke i Øjeblikket vil fremtvinge saadanne Udslag, at Kvinden skal være Værge fremfor Manden, naar hun er nærmeste Slægting, idet det er sikkert nok, at det